

vil vise sig, at Huusmændene et eneste Sted i Danmark, efter engang at have forlangt Afløsning, skulde udeblive fra Afsløsningsforretningen. Naar vi nu tillige tage i Betragtning, hvor nødvendigt det er, hvis denne Lovbestemmelse skal komme til praktisk Nytte, at der intet Ophold skeer, troer jeg ikke, der er nogen Tvivl om, at man maa stemme for, at dette Ændringsforslag, der er aldeles overensstemmende med Lovforslaget, som det er vedtaget i det andet Thing, antages; ellers vil Sagen gaae bort med Underhandlinger, og Hensigten, hvorfor denne Lovbestemmelse fra Begyndelsen er bleven bragt paa Bane, aldeles ikke opnaaes.

Nyholm: Den ærede Forslagsstiller har meent, at det ærede Landsting skulde forkaste det Forslag, det vedtog dengang, da Sagen var for til anden Behandling. Han har grundet dette paa, at disse Afsløsningscommissioner neppe ville see sig istand til at blive færdige til den 15de Marts — saaledes har jeg opfattet det — idet det kunde hændes, at man maaskee vilde hente Afsløsningsmændene fra langt bortliggende Der. Jeg troer rigtignok, at, naar man saaledes vil lede efter at finde Banfælligheder, vil det altid i et Rige som Danmark, der for en stor Deel bestaaer af luttet Der, være let at finde dem; men jeg troer, at de i det praktiske Liv ville vise sig af Ilden eller ingen Betydning, thi der vil vistnok neppe være nogen her i Landet, der ville hente Afsløsningsmænd fra Anholt eller Læsø, hvor der, som bekendt, lidet eller intet Høveri er. Forsaavidt den ærede Forslagsstiller har holdt sig overbeviist om, at Huusmændene, efterat engang at have forlangt Afløsning, paa ingen Maade vilde paatage sig Omkostninger ved at undlade at give Møde for Commissionen, da skal jeg tillade mig at yttre en modsat Mening, idet det stiller sig klart for mig, at, saalænge Huusmændene ikke vide, hvilken Værdi de forskjellige Afsløsningscommissioner ville bestemme for en Dags Arbejde, ville en Masse Huusmænd fra forskjellige Dele af Landet melde sig, men at, naar Afsløsningscommissionerne først stride til at affige deres Kjendelser, og disse gaae ud paa at sætte Dagen til en høiere Betaling end den,

Huusmændene nu troe at skulle faae den for, da vil det vise sig, at ikke Faa, men Mange af Huusmændene ville foretrække at betale disse Omkostninger, som vel for den enkelte Huusmand kunne være meget store, men for et samlet Gods, der beboes af en stor Masse Huusmænd, ville blive i og for sig en Ubetydelighed. Det er mig fortiden bekendt, at paa et Gods i mit Nabolag have Huusmændene nylig været samlede med Eieren, og de have ikke villet give mere end 6 sk pr. Dag. Derfor nu Afsløsningscommissionerne bestemme Værdien af en Dag høiere og sætte den f. Ex. til 14 eller 16 sk , da vil jeg spørge, om det ærede Medlem troer, at Huusmændene der, hvor de ved mindelig Accord med en Eier ikke have villet give mere end 6 sk , skulde foretrække at møde for selve Afsløsningscommissionen, hvor de ville komme til at give 14 a 16 sk eller mere, saaledes som i Fyen, hvor man har Exempler paa, at man har ansat en saadan Ugedag til 18 sk , som den høitærede Indenrigsminister maaskee nærmere vil oplyse Thinget om. Derfor troer jeg ikke, at det paa nogen mulig Maade gaaer an at sige og berolige sig med, at ingen Huusmand skulde udeblive fra Forretningen. Jeg troer tværtimod, at det Modsatte vil blive Tilfældet. Det forekommer mig derfor, at, for at tilintetgjøre det Ændringsforslag, som blev vedtaget her i Thinget forrige Gang, skulde den ærede Forslagsstiller have gaaet ind paa at imødegaae det Krav paa Billighed, som dette Forslag gjør, men dette Spørgsmaal har han, saavidt jeg har opfattet ham, ladet ude af Sigte. Han er slet ikke gaaet ind paa at omhandle den Billighed, eller rettere sagt den Ubillighed, som man i høi Grad vil komme til at vise imod den ene Part, for at fremme den anden Parts mulige Interesse. Allerede saaledes, som Forslaget her er vedtaget sidste Gang, vil der dog vindes ikke Ubetydeligt for Huusmændene imod hvad selve Loven bestemmer. Loven bestemmer jo, at der kan hengaae tre Maanedes, efterat Afsløsningen er bestemt, forinden man behøver at appellere Sagen til Overafsløsningscommissionen, for at faae den endelig afgjort. Der er altsaa givet den Arbejdsberettigede en ganske anden Ret end den, der nu vil tilkomme ham;